

Еротична поезія на театральній сцені - “Територія жінки” з братами Капрановими



Лариса Жарких

ДАТА10.03.2020

Кажете, хто піде в театр українські вірші слухати? Де як, а в Херсоні ходять — театральна зала повнісінька. Більш того — отримують неймовірні враження і дарують овації.

Цього року на 8 Березня театр підготував глядачам шикарний подарунок, і не тільки для жінок. Довгоочікувана прем'єра за п'єсою братів Капранових “Територія жінки”, в яку вплетена поезія (еротична поезія!) сучасних українських авторів, насичена чудовою музикою, запальними танцями, влучним гумором і тотальним позитивом.

Жіночі теревені про чоловіків взагалі, про як вдягатися на побачення, про сексуальний досвід, про все на світі... Цинічна (заслужена артистка України Тетяна Проворова) точно знає, як і що треба робити з чоловіками, Романтична (Євгенія Кірсанова) вірить у щирі почуття.

Тож чого хоче жінка? Якою вона є насправді?



Заслужена артистка України Тетяна Проворова у ролі Цинічної

“Якщо нас люблять, то і ми віддані, натхненні, добрі, уважні, милі, смішні, а якщо жінку не люблять, то правильно у вірші було сказано — жінка старіє”, - впевнена Тетяна Проворова



А тут у жіночий світ ще й чоловіки проникають - до речі, брати Капанови ще й як актори на херсонській сцені дебютували.

“Це для нас перший досвід, - каже Віталій Капранов, - а якщо перше, воно одночасно шокує і дивує. В принципі, це як перша шлюбна ніч: і страшно, і радісно, і розумієш, що є великі перспективи”.

Є ілюзії жіночі (“він має здогадатися, чого я хочу”), є чоловічі (“я контролюю все”), навіть словник «жіночо-чоловічої» мови озвучується. І, звісно, в один момент все виходить з-під контролю...

Чудові декорації поєднали Відродження, сюрреалізм і сучасність (Бальдунг, Магрітт - і барна стійка), і яблуко тут грає не останню роль (спокуса, кохання, життя — хто більше?). Додали драйву яскраві костюми (театральний дебют дизайнерки Олександри Сікоєвої), часом несподівані і для декого провокаційні (мало того, що чоловіків у кілти одягли, так ще й на підбори поставили). На допомогу багатострунній панській кобзі та “надувному піаніно” братів Капранових прийшов наш чудовий оркестр під керівництвом Артема Філенка (весь час музиканти грали прямо на сцені). Про чудовий вокал можна навіть нічого не казати — це невід’ємна частина херсонських музичних вистав.



А от балет таки вразив! Не тільки гарною хореографією, а й драматичним талантом артистів. Загалом, вийшла чудова колективна робота, яку скерував режисер Сергій Павлюк (його ім'я — то вже ознака якості).



Чи сподобалась реакція глядачів авторам і новоспеченим акторам? Кажуть, що так:

Ми дуже втішені, що глядачі дуже вчасно реагують, в принципі, всі закладені “міни” спрацювали. Ми вдячні публіці — дуже хороша, дуже резонансна, видно, що любить театр, видно, що ходить в театр, видно, що для неї все це не якісь екзотичні танці, а спосіб життя — і це прекрасно. До речі, ми чудово знаємо нашу південну публіку (ми самі з Очакова), люди тут значно веселіші, ніж у Києві (це кажемо не з патріотичних міркувань, а де-факто) — сміються раніше, сміються там, де треба. Кожен пише для якогось свого глядача, якого він в голові має, ми з дитинства маємо в голові глядача приблизно тутешнього — за темпераментом, за темпоритмом, за світосприйняттям. Можливо, режисер іноді хвилювався за глядача... От елементарно: вірш “Любїть українок” - ну хто буде слухати вірш зі сцени? А ми кажемо: “Буде три овації” — “Ні, не буде” — “Подивися”. Іноді отак в бою доводиться показувати, що поезія не щось нудне (“калина-малина-батьківщина”), а хороший вірш може тримати великий зал і підіймати на овацію — це правда. І тому ми в цьому сенсі підійшли сюди з багажем, бо всі ці вірші чудових українських поетів, пісні наших друзів, поетів, музикантів випробувані на людях, ми всі знаємо, в яких місцях хто сміється — їх чув Львів, їх чув Київ, їх чули Чернівці — кожен окремий вірш, але отак, щоб усе разом... Ми їх вибирали, як перлинки. І наші, звісно, є — і вірші, і музика, просто вони теж відбиралися роками.

П’єса переписувалася кілька разів, до глядача дійшла лише третина початкового тексту, “тому що ці пластичні рішення просто заміняють слова”. Плюс 2 тижні репетицій у Херсоні...



Тетяна Проворова та Євгенія Кірсанова після прем'єри

А після вистави було цікаво дізнатися, як херсонським актрисам працювалося з зірками — нехай не театральними, поетичними. “Нам було трішки боязно, — зізнаються виконавиці головних ролей. - Але вони, як виявилося, боялися більше, ніж ми. Вони дуже гарні, дуже приємно було працювати”.



Брати Капранови тепер теж знають, що робота в театрі серйозна та виснажлива: “Тільки здається, що все тут легко відбувається. Тут дійсно пролито багато поту всіма. Тут велетенський механізм, який повинен працювати. Я вам можу сказати, що мало що я б не зміг — але це я не зміг би точно. Бути режисером — це щось надприродне. Сергію треба віддати належне — він нас занурив у зовсім інший простір — простір музики, танцю. Ми знаємо слова, ми можемо підібрати хорошу влучну фразу — а от як зробити оці фокуси, які були на сцені — це вже режисер. Він будує візуальний сюжет”.

І наостанок — про головне: вистава “Територія жінки” стала сотою постановкою Сергія Павлюка, з чим його і вітаємо!

P.S. З від'їздом братів Капранових до Києва вистава не помре. Кажуть, невдовзі їхні ролі “приміряють” на себе Сергій Михайловський та Валерій Гайфулін.